

midler bortfalde, og at man saa i den Forandring, der er skeet, ikke seer nogen Forandring i hvad Loven ellers udstiger om kirkelig Sjaelesorg og Disciplin, men blot betragter det som en Bestemmelse om, at der ikke i det Naadelige og Kirkelige kan finde borgerlige Evangsmidler Sted. Med Hensyn til, hvad den ærede Landstingsmand for 9de Valgfreds, der er Medlem af Udvalget (Jessen), har udtalt, da er der jo Meget af det, der er i Modsetning til Udvalgets Anskuelse i denne Henseende, og jeg kan paa ingen Maade dele hans Mening. Han vil have, at Bestemmelsen om Henvisning til Sjaelesorg skal blive staaende, men at Henvisningen til Kirke-disciplin, skal gaae ud; men da der nu ligesaa fuldt i vor Lovgivning er Bestemmelser om Disciplin som om Sjaelesorg, saa veed jeg ikke, hvorfor det ene skal gaae ud mere end det Andet. Er det hans Mening, som det synes, at al kirkelig Disciplin skulde affaases, saa maatte dette, som jeg forresten anseer for en Umulighed, skee ved en særskilt Lov, men det ligger ikke nu for. Naar han udtrykker sig saaledes, at Sjaelesorg er uadskillelig fra Kirken, at den hverken kan forkastes eller indføres; saa mener jeg, at det heller ikke, som han urgerer, bør urgeres, at det ene skal gaae ud og det Andet blive staaende. Naar jeg her maa anbefale Lovforslaget med de Endringer, der ere skeet af Udvalget, da er det, fordi jeg saavel i denne Henseende som i alle andre anseer det for gavnligt, at alle udbortes Evangsmidler falde bort i det Naadelige og i alle Sager, der angaae Tro og Samvittighed.

Bloch: Det ærede Medlem, som udgjor Udvalgets Mindretal (Jessen), har fastholdt de Betænkkeligheder mod Loven, som han allerede udtalte ved første Behandling, og har idag nærmere udtalt sig derom. Dette foranlediger mig til nogle Bemærkninger, saa meget mere som han har ønsket at høre Thingets Stemmning i denne Sag. Han har imidlertid idag kun dvælet ved den Frygt, han nærer for Kirkens Disciplin, medens han ved første Behandling tillige fremførte Betænkkeligheder mod Lovforslaget i det Hele, forsaavidt det gaaer ud paa at affaase borgerlig Evang til Daaben,

Betænkkeligheder, som vistnok deles af en stor Mængde, hvad man i Livet kan have rig Leilighed til at erfare. Man frygter paa den ene Side for Friheden og søger derfor at retfærdiggjøre Evangen. Man siger: Evangen træffer ikke den nærmest Paagjældende, nemlig Barnet, men kun Forældrene. Men antaget, at det var saa, har man da Ret til at tvinge Forældrene til mod deres Overbeviisning at lade deres Børn, hvis naturlige Børger de ere, deelagtiggjøre i et af Kirkens Naademidler? og gjør man Kløgt deri, da det dog maa forudsættes, at de, tvungne dertil, hverken have Villien eller Evnen til at føre deres Børn til en virkelig Tilgængelse og Forstaaelse af Daabens Bagt. Consequenten heraf vilde føre til en ganske egen Missioneren i hedenste Lande. Men jeg siger, at Evangen træffer BARNET selv: man fremtvinger en Afgjørelse for det, førend Herrens Time er kommen; man tvinger det ind i Kirken, førend det er kaldet; thi Kaldelsen kommer kun til det gennem Forældrenes Frivillighed; man paatvinger det en Daab, mod hvis kristelige Gyldighed der kan reises Tvivl, og som BARNET maaskee senere kan have Banskethed ved at fortroste sig til. Lad os dog afholde os fra at declamere af en misforstaaet Omhu for de smaa Børns Salighed, det behøves ikke, da Herren jo har sagt, at deres Engle altid see den himmelske Faders Ansigt; og lad os ikke indbilde os ligesom at kunne bøde paa formeentlige Mangler ved Guds Orden, men smukt bøje os derfor og trolig rette os derefter; da skeer hans Villie, da kommer hans Rige, og han skal visstelig vide at finde hver en Sjæl, som vil lade sig frelse. Et Forslag til Affaaselse af borgerlig Evang i Troesfager, af borgerlig Evang til at vedkjende sig Kirkens Tro og benytte dens Naademidler, hvis rette Benyttelse forudsætter hjertelig Tro, kan møde Betænkkeligheder og Indvendinger, synes kun at vise, hvilken Uklarhed den saa længe bestaaende Evang paa dette Gebeet har anrettet.

Paa den anden Side frygter man for Kirkens Disciplin; men saa længe ikke nye, skærpede Bestemmelser indføres, som der vistnok ikke er Grund til at frygte for i en Folketirke og allermindst i den danske, saa har